

Arrest

nr. 127 488 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 juli 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van partner van een Belg.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 6 januari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 24 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4. 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2013 werd ingediend door:

Naam: P.(...)

Voornamen: M.(...) S.(...) Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister; (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te; (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- Facebook-printscreens waaruit kan afgeleid worden dat betrokkene en de referentiepersoon Facebook-vrienden zijn sinds januari 2012; verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) dd. 06.02.2013. Deze documenten zijn te recent om aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- ongedateerde foto's, gebundeld in handmatig gedateerde fotoboeken. Deze datering kan niet op zijn feitelijke en waarachtigheid getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- paspoort van betrokkene met diverse visa en in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat zij in april 2012 en april 2013 in Nederland verbleef; paspoort van de referentiepersoon met diverse visa en in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat hij in juli 2012 en december 2012-januari 2013 in Suriname verbleef. Deze gegevens tonen echter niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het voorzichtigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar middel als volgt:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

Uit de bestreden beslissing in casu blijkt dat de formele motiveringsplicht niet gerespecteerd werd. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld.

In het kader van haar aanvraag gezinshereniging legde verzoekster de volgende documenten voor:

- Facebook-printscreens

- Foto's

- Paspoort

Deze elementen tonen voldoende aan dat verzoekster en haar partner een duurzame relatie hebben. De printscreens van facebook toont aan dat verzoekster en haar partner sinds januari 2012 via facebook communiceren. Dit gegevens betekent niet dat ze elkaar sinds die datum kennen. De verwerende partij had verzoekster kunnen contacteren om bijkomende inlichtingen te vragen.

Naast de facebook-printscreens legde verzoekster tevens foto's voor. De neergelegde foto's tonen beelden van verzoekster en haar partner. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, tonen deze foto's duidelijk aan dat verzoekster en haar partner een duurzame relatie hebben.

Het duurzame karakter van deze relatie blijkt uit de aard van de foto's. De verwerende partij beperkte zich echter door te stellen dat deze foto's niet gedateerd zijn. De stelling van de verwerende partij kan op zich niet voldoende zijn om de bewijswaarde van de kwetsieve foto's te betwisten.

Er dient gemerkt te worden dat de verwerende partij helemaal geen verband probeerde te leggen tussen de facebook-printscreens enerzijds en de foto's anderzijds om vast te kunnen stellen dat verzoekster en haar partner weldegelijk een duurzame relatie hebben.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd en of onvolledig is.

Gelet op het feit dat een motivering correct, afdoende en niet tegenstrijdig mag zijn, dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Uit al het voorgaande blijkt tevens dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;”

2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van het voorzichtigheidsbeginsel, wat een boekhoudkundige notie is, wenst zij in wezen de schending aan te voeren van het zorgvuldigheidsbeginsel hetgeen inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.6. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoekster op 23 juli 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van partner van een Belg. Bijgevolg is het artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet op hen van toepassing:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

*- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

Het in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde familielid is:

“2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.”

2.7. Ter gelegenheid van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd verzoekster gevraagd *“om binnen de drie maanden, ten laatste op 23 oktober 2013 de volgende documenten over te leggen: bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag”*.

2.8. Blijkens het administratief dossier legde verzoekster kopieën van visa neer in het kader van reizen in Suriname en België uit de periode april 2012-april 2013, een kopie van een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) van 6 februari 2013, een afgedrukte pagina van Facebook waarop vermeld is dat verzoekster en haar Belgische partner *“Facebook-vrienden”* zijn sinds januari 2012 en verschillende foto's van verzoekster en haar partner die zouden dateren van april 2012 tot januari 2013. Verzoekster beweert in haar middel dat deze elementen voldoende aantonen dat zij en haar partner een duurzame relatie hebben.

2.9. Volgens verzoekster toont de Facebook-printscreens aan dat zij en haar partner sedert januari 2012 communiceren. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat het feit dat zij sedert januari 2012 Facebook-vrienden zijn een bewijs vormt van regelmatige contacten in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag zoals bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet. Aangezien de aanvraag dateert van 23 juli 2013, zouden de bewijzen minstens moeten teruggaan tot juli 2011, hetgeen niet het geval is. Aangezien verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd om een bewijs van *“2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag”*, kan zij de verwerende partij bezwaarlijk verwijten dat deze haar niet had gecontacteerd om bijkomende inlichtingen te vragen. Met haar stelling dat het duurzame karakter van de relatie blijkt uit de aard van de neergelegde foto's, gaat verzoekster voorbij aan het concrete motief uit de bestreden beslissing dat op grond van de handmatig gedateerde

fotoboeken *“niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden”*. Los van de aard van de foto's, toont verzoekster niet aan dat deze foto's niet toelaten te besluiten dat er reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag regelmatige ontmoetingen waren. Tenslotte meent verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen verband probeerde te leggen tussen de Facebook-printscreens en de foto's. De Raad merkt echter op dat verzoekster hoe dan ook niet verduidelijkt dat zij en haar partner zouden voldoen aan één van de drie alternatieven uit de wet waarbij het duurzaam karakter van de relatie bewezen wordt geacht. Bijgevolg is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te besluiten dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden als partner van een Belg erkend te zien.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aangetoond dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel voert verzoekster tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster stelt daarbij het volgende:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster in casu vormt een gezin met een EU-onderdaan. Dit blijkt uit het feit dat beiden de verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand hebben afgelegd en dat ze tot op heden onder eenzelfde dak als man en vrouw wonen.

De bestreden beslissing houdt de inmenging in het gezinsleven van verzoekster vermits ze verzoekster beveelt het grondgebied te verlaten. Deze maatregel zorgt voor een scheiding tussen verzoekster en haar Belgische partner.

Verzoekster zal zich genoodzaakt voelen om terug naar haar land van herkomst te keren zonder haar Belgische partner, dewelke niet gedwongen kan worden om haar eigen land te verlaten.

Deze scheiding zal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen, daar de contacten tussen beiden platonisch zullen blijven. Dit zal het begin van het eind van de relatie betekenen.

De bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt elke inmenging van de Staat in het gezinsleven, behalve in gevallen waarin een dergelijke inmenging noodzakelijk is voor de openbare orde en de volksgezondheid.

Uit geen element blijkt dat deze inmenging noodzakelijk zou zijn. Verzoekster is nog nooit in aanraking gekomen met de Belgische ordediensten.

Verzoekster verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

“Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29)
Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM schendt;”

2.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29).

2.13. In casu kan het bestaan van een de facto gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden aanvaard in hoofde van verzoekster en haar Belgische partner. Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands).

2.14. Aangezien de bestreden beslissing een antwoord is op verzoeksters aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, gaat het in onderhavig geval niet om de weigering van een voortgezet verblijf en dient enkel te worden nagegaan of er op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om het gezinsleven te stimuleren en te handhaven. Aangezien er geen sprake is van een inmenging, is het betoog van verzoekster in haar middel met verwijzing naar arresten van de Raad van State die betrekking hebben op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM verder weinig relevant.

2.15. De beantwoording van de vraag of er in casu een positieve verplichting rust op de overheid leidt tot een ‘fair balance’-toets, die een afweging van belangen inhoudt, doch welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat deze niet is nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de ‘fair balance’-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingdom). In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren die meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...

2.16. Verzoekster beweert dat de bestreden beslissing zorgt voor een scheiding tussen verzoekster en haar Belgische partner en dat de contacten platonisch zullen blijven wat het einde van de relatie zou betekenen. De Raad merkt echter op dat de scheiding van haar Belgische partner allerm minst definitief hoeft te zijn omdat verzoekster het verblijfsrecht van meer dan drie maanden wel erkend kan zien indien zij voldoet aan de voorwaarden die hiertoe door de vreemdelingenwet worden gesteld. Indien verzoekster meent dat de voorwaarde met betrekking tot het duurzaam karakter van de relatie thans wel vervuld is, kan zij, eventueel via de voor haar bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland, een nieuwe aanvraag indienen. Het belang van verzoekster dat erin bestaat om zonder onderbreking bij haar partner te kunnen blijven weegt niet op tegen het belang van de overheid om een zekere controle uit te oefenen op het verblijfsrecht dat kan worden verkregen op basis van – soms precare – concubinaats-verhoudingen.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN